

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 485**

din 29 septembrie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69.1
din Regulamentul de transport pe căile ferate din România,
aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. din București în Dosarul nr. 79/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

La dosarul cauzei Societatea Națională de Transport Feroviar de Marfă „C.F.R. Marfă” — S.A. a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 79/2005, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România și ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005 pentru aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect o acțiune comercială în pretenții.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sunt neconstituționale dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România și

cele ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005 pentru aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România. Astfel, prevederile art. 93.1 (respectiv art. 69.1), coroborate cu ale art. 87.1 (respectiv art. 65.1) și art. 87.2 (respectiv art. 65.2), din regulamentele menționate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție deoarece creează un privilegiu nepermis operatorului de transport feroviar, întrucât „termenul de prescripție a dreptului la acțiune al căii ferate este de 3 ani, în timp ce termenul de prescripție a dreptului la acțiune al celorlalte părți împotriva căii ferate este de 1 an”. De asemenea, autorul excepției apreciază că sunt încălcate și dispozițiile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 26 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului.

Autorul excepției susține că „instanța supremă din România a pronunțat de-a lungul timpului hotărâri contradictorii în privința termenului de prescripție a dreptului la acțiune izvorând din contractul de transport”.

De asemenea arată că prin Decizia Curții Constituționale nr. 1 din data de 8 februarie 1994 s-a statuat că „liberul acces la justiție se realizează numai în respectul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, astfel încât orice excludere care ar avea semnificația încălcării egalității de tratament juridic este neconstituțională”. Pentru aceste motive atât reclamanta, cât și pârâta, care sunt persoane juridice de drept privat român, trebuie să se bucure de o protecție egală din partea legii și sub aspectul termenului special de prescripție a dreptului la acțiune. Totodată, în conformitate cu principiul simetriei obligațiilor și din rațiuni de egalitate de tratament juridic, termenul special de prescripție a dreptului la acțiune de un an, izvorât din contractul de transport, trebuie să fie aplicabil și acțiunilor căii ferate contra expeditorului/destinatarului/beneficiarului.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece tratamentul diferențiat ce rezultă din termenele diferite de prescriere a dreptului la acțiune creează un regim privilegiat uneia dintre părți.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că principiul egalității nu este incident în cauză, întrucât, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 136 din 3 mai

2001, acest principiu se aplică numai cetățenilor aflați în situații identice.

Regulamentul de transport pe căile ferate din România conține norme cu privire la efectuarea transportului pe căile ferate române de către toți operatorii de transport feroviar public, care trebuie să-și îndeplinească, în mod egal, fără nici o discriminare sau vreun privilegiu, toate obligațiile ce le revin din contractul de transport pe liniile publice, în vederea realizării transportului în condiții de celeritate, siguranță și securitate.

Prin textele de lege criticate s-a avut în vedere reglementarea uniformă a condițiilor ce trebuie îndeplinite pentru realizarea corespunzătoare a transportului feroviar, asigurându-se astfel și posibilitatea realizării — în condiții egale — a drepturilor beneficiarilor transportului.

Termenul de prescripție de un an pentru acțiunile introduse de operatorul de transport feroviar a fost stabilit de legiuitor în mod obiectiv, ținându-se seama de specificul activității de transport pe calea ferată și al obligațiilor operatorilor feroviari, ca și de obiectul acțiunilor ce pot fi introduse împotriva acestora, fără a se aduce atingere textelor constituționale invocate de autorul excepției.

De altfel, și în Codul comercial legiuitorul a stabilit termene speciale pentru acțiunile „contra cărașurilor”, de 6 luni și de un an, ținând cont și de specificul transportului.

Mai mult, termenul de un an în care se prescrie acțiunea împotriva transportatorului pe calea ferată a fost stabilit în acord cu prevederile Convenției pentru transporturile internaționale (1980), semnată la Berna, și cu prevederile art. 48 (fostul art. 58) din Regulile uniforme privind Contractul de transport internațional feroviar al mărfurilor CIM, apendice B la Convenție, la care România a aderat prin Decretul nr. 100/1983, cu amendamentele ulterioare.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România este inadmisibilă, întrucât acest text de lege a fost abrogat expres prin dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005, apreciază că aceasta este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia, îl constituie dispozițiile

art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 29 august 1997, și cele ale art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005 pentru aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 31 ianuarie 2005.

În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia contestă constituționalitatea dispozițiilor art. 93.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, astfel cum a fost aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 41/1997, și a dispozițiilor art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005.

Anterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 a fost abrogată prin dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005 pentru aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România. Curtea reține însă că soluția legislativă inițială, cuprinsă în art. 93.1 din regulament, a fost conservată și preluată de dispozițiile art. 69.1 din regulamentul aprobat prin această din urmă ordonanță. În consecință, potrivit jurisprudenței sale, prin prezenta decizie Curtea urmează a se pronunța cu privire la constituționalitatea acestui text legal, care are următorul cuprins:

— Art. 69.1: *„Acțiunea izvorâtă din contractul de transport se prescrie în termen de un an.”*

În susținerea excepției sunt invocate prevederile art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție.

Acestea au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) și (2): *„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege.”;*

— Art. 21 alin. (1)—(3): *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.”;

— Art. 44 alin. (2) teza întâi: *„Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”*

Cu aceeași finalitate mai sunt invocate și prevederile art. 7 teza întâi din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 26 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974, și ale art. 58 pct. 1 teza întâi din apendicele B la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare din 9 mai 1980, ratificată prin Decretul nr. 100/1983, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 23 din 1 aprilie 1983.

Textele menționate au următorul cuprins:

— Art. 7 teza întâi din Declarația Universală a Drepturilor Omului: *„Toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecție a legii.”;*

— Art. 26 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului: *„Toate persoanele sunt egale în fața legii și au, fără discriminare, dreptul la o ocrotire egală din partea legii.”;*

— Art. 58 pct. 1 teza întâi din apendicele B la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare: „Acțiunea izvorâtă din contractul de transport se prescrie prin trecerea unui an.“

Asupra acestei excepții Curtea s-a mai pronunțat în precedent prin Decizia nr. 326 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 22 august 2005, respingând excepția invocată.

În motivarea soluției s-a reținut în esență că reglementarea legală criticată nu conține nici o dispoziție care să contravină textelor de referință invocate.

Împrejurarea că Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, pe cale de interpretare, în procesul de aplicare a normei juridice la speță, că termenul de prescripție de un an, prevăzut de textul de lege criticat, se referă exclusiv la dreptul la acțiune al beneficiarului, în vreme ce același drept avându-l titular pe căraș, respectiv căile ferate, este supus termenului de prescripție de drept comun de 3 ani, nu impune și nici nu justifică concluzia desprinsă de autorul excepției, în sensul calificării ca neconstituțională a reglementării deduse controlului. Starea de neconstituționalitate constituie, prin definiție, o stare organică a unei norme legale, neputând fi dedusă din semnificația atribuită acesteia de o instanță în procesul de „rostire a dreptului“, domeniu în care are o competență proprie și exclusivă, în afara competenței Curții. Așa fiind, chiar dacă, prin ipoteză, interpretarea judiciară este susceptibilă de rezerve și de natură să confere normei o semnificație evident neconstituțională, Curtea nu este abilitată, *de lege lata*, să constate, pe această bază, neconstituționalitatea normei legale astfel interpretate, ceea ce ar avea semnificația unei cenzuri a actului de judecată.

Dispozițiile art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005, nu încalcă prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, întrucât instituirea anumitor condiții de admisibilitate a acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a accesului liber la justiție și nici a dreptului la un proces echitabil. În acest sens, prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, s-a statuat că judecătorul „«spune dreptul»

[...], dar numai în formele și în condițiile procedurale instituite de lege. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege“.

În același sens, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că accesul liber la justiție nu este absolut, „ci este un drept ce poate fi supus unor limitări aduse implicit, cu excepția restrângerilor care aduc atingere chiar substanței dreptului“, așa cum rezultă din hotărârile adoptate în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit*, 1975, *Tolstoy Miloslavsky împotriva Regatului Unit*, 1995, *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, 1996, precum și *Z. și alții împotriva Regatului Unit*, 2001.

Așa fiind, nu se poate susține că instituirea unor termene de prescripție ar constitui o îngădire a accesului liber la justiție, sens în care Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003. În considerentele acesteia se arată că „instituirea prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele nu pot fi considerate de natură să îngădească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile“. În cauză, de altfel, Curtea observă că instituirea termenului de prescripție special de un an se impune datorită specificului drepturilor, obligațiilor și răspunderilor ce revin administratorului și gestionarilor infrastructurii feroviare, operatorilor de transport feroviar, precum și beneficiarilor transporturilor efectuate pe căile ferate din România.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica“ — S.A. din București în Dosarul nr. 79/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru aderarea României la Convenția privind simplificarea formalităților
în comerțul cu mărfuri, adoptată la Interlaken la 20 mai 1987**

Având în vedere obligația asumată de România în cadrul capitolului de negocieri 25 „Uniunea vamală”, privind aderarea României la Convenția privind simplificarea formalităților în comerțul cu mărfuri,

ținând cont de faptul că, în conformitate cu prevederile art. 11 bis din Convenția privind simplificarea formalităților în comerțul cu mărfuri, adoptată la Interlaken la 20 mai 1987, aderarea devine efectivă în prima zi a celei de-a doua luni următoare depunerii instrumentului de aderare,

luând în considerare faptul că România a fost invitată la 4 octombrie 2005 să devină parte contractantă a acestei convenții, prin Decizia nr. 1/2005 a Comisiei mixte CE-AELS, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 269 din 14 octombrie 2005, începând cu data de 1 ianuarie 2006,

aceste elemente determină necesitatea ca România să adere la Convenția privind simplificarea formalităților în comerțul cu mărfuri până la data de 30 noiembrie 2005,

având în vedere dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — România aderă la Convenția*) privind simplificarea formalităților în comerțul cu mărfuri, adoptată la Interlaken la 20 mai 1987, cu amendamentele ulterioare, astfel cum a fost modificată ultima dată la 20 decembrie 2000 prin Decizia nr. 1/2000 a Comisiei mixte CE-AELS privind simplificarea formalităților în comerțul cu mărfuri, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 9 din 12 ianuarie 2001.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

Ministrul integrării europene,
Anca Daniela Boagiu

p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,

secretar de stat

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

Ministrul economiei și comerțului,

Codruț Ioan Șereș

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 10 noiembrie 2005.
Nr. 151.

*) Convenția se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.032 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.505/2004 pentru aprobarea Listei cuprinzând 345 de obiective de investiții din cadrul programului „38.000 de locuințe pentru tineri, destinate închirierii”, derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.505/2004 pentru aprobarea Listei cuprinzând 345 de obiective de investiții din cadrul programului „38.000 de locuințe pentru tineri, destinate închirierii”, derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 23 septembrie 2004, se modifică după cum urmează:

1. **Poziția nr. 112 din anexa nr. 1 „Lista cuprinzând 345 de obiective de investiții din cadrul programului «38.000 de locuințe pentru tineri, destinate închirierii» derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe” va avea următorul cuprins:**

Nr. crt.	Obiectiv de investiții	Nr. unit. locative
„112.	Locuințe pentru tineri, destinate închirierii, în județul Covasna, municipiul Sfântu Gheorghe, Zona Simeria, bl. 1S, 2S, 3S	39“

2. Poziția nr. 215 din anexa nr. 1 „Lista cuprinzând 345 de obiective de investiții din cadrul programului «38.000 de locuințe pentru tineri, destinate închirierii» derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe“ va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Obiectiv de investiții	Nr. unit. locative
„215.	Locuințe pentru tineri, destinate închirierii, în județul Neamț, municipiul Roman, Ansamblul Ștefan cel Mare, bl. M ⁸ , sc. C	31“

3. Anexa nr. 2/70 se înlocuiește cu anexa nr. 1/1*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

4. Anexa nr. 2/112 se înlocuiește cu anexa nr. 1/2*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

5. Anexa nr. 2/215 se înlocuiește cu anexa nr. 1/3*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

6. Anexele nr. 2/334—2/345 se înlocuiesc cu anexele nr. 1/4—1/15*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Gheorghe Dobre

Ministrul delegat pentru lucrări publice și amenajarea teritoriului,

László Borbély

p. Ministrul administrației și internelor,

Anghel Andreescu,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 15 septembrie 2005.
Nr. 1.086.

*) Anexele nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Regulamentului de calificare a producției prioritare de energie electrică, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 33/2004

În temeiul art. 2 lit. c), al art. 9 alin. (2), (6) și (7), al art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. a), i) și o) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, al art. II din Hotărârea Guvernului nr. 958/2005 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 443/2003 privind promovarea producției de energie electrică din surse regenerabile de energie și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.892/2004 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei electrice din surse regenerabile de energie,

având în vedere referatul de aprobare întocmit de Departamentul funcționare și dezvoltare piață de energie și Procesul-verbal al ședinței Comitetului de reglementare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei din data de 2 noiembrie 2005,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Regulamentul de calificare a producției prioritare de energie electrică, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 33/2004, publicat în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 1.192 din 14 decembrie 2004, se completează și se modifică în conformitate cu prevederile din anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Departamentele și direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Nicolae Oprea

București, 15 noiembrie 2005.
Nr. 43.

*) Anexa se publică în format electronic pe pagina de web a Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, www.anre.ro.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

O R D I N

privind emiterea permiselor de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate din cadrul aeroporturilor civile

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 443/2005 pentru aprobarea Programului național de securitate aeronautică,

în temeiul art. 4 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, republicată, precum și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului emite și gestionează permise de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate din cadrul aeroporturilor civile numai pentru personalul cu atribuții de inspecție și control în domeniul securității aeronautice din cadrul Direcției generale aviație civilă, denumită în continuare *D.G.Av.C.*

(2) Modelul permiselor de acces prevăzute la alin. (1) se pune la dispoziția aeroporturilor civile de către D.G.Av.C.

(3) Permisele de acces emise de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului vor conține elemente de secretizare.

(4) Elementele de secretizare prevăzute la alin. (3) se comunică administratorilor aeroporturilor civile împreună cu lista deținătorilor acestor permise și au caracter de secret de serviciu.

(5) Administratorii aeroporturilor civile au obligația să furnizeze informațiile prevăzute la alin. (4) tuturor persoanelor cu atribuții de control acces în facilitățile proprii sau ale operatorilor economici și instituțiilor care desfășoară activități în perimetrul aeroportului, cu respectarea prevederilor legale privind informațiile clasificate.

Art. 2. — (1) Utilizarea permiselor de acces se va face doar în scopul desfășurării activităților de inspecție și control din domeniul securității aeronautice, cu respectarea reglementărilor legale în vigoare.

(2) Administratorii aeroporturilor civile, operatorii economici și instituțiile care desfășoară activități în

perimetrul aeroportului vor dispune măsuri pentru asigurarea accesului în facilitățile proprii, fără restricții, pentru personalul D.G.Av.C., deținător al permiselor de acces, în vederea efectuării inspecțiilor sau controalelor din domeniul securității aeronautice.

Art. 3. — (1) Se delegă administratorilor aeroporturilor civile competența emiterii permiselor de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate, stabilite în perimetrul infrastructurilor pe care le administrează, pentru următoarele categorii de personal:

a) personalul ambasadelor și al organizațiilor internaționale, desemnat să îndeplinească misiuni de curierat diplomatic în conformitate cu Convenția de la Viena privind relațiile diplomatice (1961);

b) personalul cu atribuții de inspecție și control al instituțiilor guvernamentale cu responsabilități în domeniul securității aeronautice, precum și pentru personalul cu atribuții de control al organismelor tehnice specializate, cărora Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului le-a delegat competențe.

(2) Permisele de acces pentru personalul prevăzut la alin. (1) lit. a) se emit cu avizul Ministerului Afacerilor Externe și asigură accesul în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate ale aeroporturilor civile, în scopul primirii/predării corespondenței diplomatice.

Art. 4. — (1) Permisele de acces prevăzute la art. 3 se eliberează contra cost.

(2) Tariful de emiterie al permiselor de acces se stabilește de instituția emitentă, în așa fel încât să acopere

costurile legate de emiterea lor, pe principiul nonprofit, și se aplică în mod nediscriminatoriu pentru toți beneficiarii.

Art. 5. — Emiterea și gestionarea permiselor de acces prevăzute la art. 3 se vor face cu respectarea instrucțiunilor privind emiterea și gestionarea permiselor de acces, elaborate de D.G.Av.C. în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. 6. — D.G.Av.C. și administratorii aeroporturilor civile vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — (1) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la publicare.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului

nr. 1.305/2004 pentru aprobarea Reglementării Aeronautice Civile Române — RACR—AUAC — Accesul în unitățile de aviație civilă, ediția 1/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 18 august 2004, se abrogă.

(3) Permisele de acces emise de D.G.Av.C. în baza Ordinului ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.305/2004 până la data intrării în vigoare a prezentului ordin își păstrează valabilitatea după cum urmează:

a) permisele tip „S” și „I” rămân valabile până la data expirării lor;

b) permisele tip „G” rămân valabile până la data expirării lor, dar nu mai târziu de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Gheorghe Dobre

București, 7 noiembrie 2005.

Nr. 1.924.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 064447